

Lätt fånget lätt förgånget

Häromdagen hade jag en bil. Det har jag inte längre. Kanske ligger den kraschad i något gudsförgätet dike femtio mil härifrån. Kanske rostar den på botten av Riddarfjärden, eller står helt stillsamt på en parkeringsplats i Axelsberg och drar på sig drivor av p-böter. Jag har ingen aning. Det är utom min kontroll. Allt jag vet är att jag har blivit bestulen.

Märkligt nog är jag inte förbannad. Jag fick bilen i gåva av en vän för ett år sen, en fin gammal Ford som precis har gått igenom besiktningen utan anmärkning. Hela tiden har det känts för bra för att vara sant - att jag har den, att den går så bra, att jag när som helst kan sätta mig i den och åka precis vart jag vill.

Försäkringen är den billigaste tänkbara. Jag kommer inte att få ut ett öre för bilen. Jag kan bara hoppas på att den blir hittad och att jag klarar av att betala reparationerna - vilket jag nog inte gör. Jag tänker på min planerade resa till Kronoberg och Skåne som plötsligt inte kan bli av. Och jag tänker på sommaren och undrar hur jag nu ska forsla både packning, tonåringar, marsvin och förnödenheter till hyrstugan på Gotland utan att slå knut på mig själv. Men jag är inte förbannad. På sin höjd irriterad. Är man van att leva i små omständigheter blir man också en mästare i överlevnad. Man är liksom beredd på det värsta. Att bli bestulen på sin bil är väl inget. Värre vore om hemmet brann ner. Eller om barnen blev allvarligt sjuka!

I ärlighetens namn ska erkännas: Jag har också tummat på rättvisan. Det har med pengar att göra, eller brist på dem. Om pengarna bara räcker precis till hyra och mat har man inte råd med extravaganser. Man kan inte gå på bio eller köpa nydesignade möbler. Man kan inte köpa möbler över huvud taget. Man hittar dem i grovsoporna. Man ärver kläder, eller köper dem när secondhandaffärerna rear ut. Ibland kommer man över gratis genrepbiljetter till Stadsteatern. Ibland hittar man olåsta cyklar på stan. Då är det svårt att hålla fingrarna i styr. En övergiven treväxlad Crescent ber om att få bli omhändertagen just som min dotter har vuxit ur sin begagnade juniorcykel. Och om inte jag tar den så gör någon annan det. Alltid finns det någon vars materiella behov överstiger de konstitutionella.

Det är det jag nu tröstar mig med, att bilen kanske tillskansades av någon som verkligen behövde den. Det kunde nästan ha varit jag, fast i en desperatare tappning. Omständigheterna skapar tjuven. Kanske skulle han bara hälsa på sin gamla mamma. Kanske längtade han till havet. Nej, det tror jag naturligtvis inte, men konstigare saker har hänt. Som att jag har varit bilägare. Bara en sån sak!

© Tina Messing

Även publicerad i Stockholm City 31 mars 2005